Pregaria.cat

Entrada

Fa anys que em van violar

Era molt normal que en acabar la classe vingués un/a dels alumnes i et demanes per parlar. Quasi cada curs passava. Eren temes de drets humans i d'ètica social. I quan tocava parlar dels abusos en contra dels menors ràpidament el professor notava que una especial atenció, més o menys dissimulada, envaïa l'aula.

La conversa la teníem el més aviat possible. No podia en cap cas anar contra rellotge. Molts cops les llàgrimes, amagades durant anys, explotaven quasi en el començament de la trobada, i els silencis no portaven cap tensió, sinó que eren com un ritme per anar suavitzant un dolor profund, que s'havia viscut en una total soledat. El silenci era un bàlsam.

Aquelles confidències, esperades en la foscor negra dels secrets inconfessables, eren com obrir la porta a una nova capacitat. Podíem parlar d'allò. Era veritat que potser el pes dur d'haver estat víctima d'uns terribles abusos, es podia compartir amb una persona gran. Podíem parlar no sols dels fets, com per netejar la memòria, sinó sobre tot de llurs conseqüències, de com, molts cops, havien anat minant l'autoestima, la capacitat de la relació afectiva, els anhels impossibles de voler desfer unes històries que en no pocs casos eren protagonitzades per pares, germans o germanes, oncles o amics.

El professor escoltava. Acollia amb una actitud de serenitat. Pregava per aquella persona que iniciava una recuperació, per tal de que ja no parés en el seu creixement personal. Sabia que era una possibilitat de refer-se, de valorar una nova forma d'estimar, de dignificar la sexualitat, malauradament des de la cicatriu oberta, i sobretot que aquella filla o aquell fill de Déu avui trobava aquella bondat i aquella saviesa que fa possible la renovació.

També el professor sabia que els detalls no tenien cap importància, que era millor no investigar, que n'hi havia prou amb el fet d'obrir-se. El que era més important era transmetre confiança en la persona. I, també, comunicar-li que necessitava una ajuda més afinada, que ell no podia donar, però que podia indicar-li aquella tutora, aquella psicòloga, que havia ajudat a tantes i a tants a superar la seva història i a estimar la sexualitat en la seva bellesa.

Quan la conversa s'acabava, aquelles persones joves sortien alliberades del gran pes interior. Sabien que podien ser ajudades. Llurs mirades eren tan tendres i agraïdes, com la transparència de l'aigua en els llacs d'alta muntanya.

Ja sol el professor restava una estona reflexionant sobre la nostra malalta societat, sobre el que no es diu, sobre els patiments ocults i sobre com cal estar a l'abast de tants i tants joves, que han estat víctimes. Finalment pregava; ho deixava en mans d'Aquell que amb la seva presència i paraula sempre ens allibera.

És per aquests motiu, que avui, quan per carrer has saludat amb tan d'afecte al teu vell professor, (mentre portaves en el cotxet el teu fill de mesos) que ell ha recordat en el seu cor aquella frase que li vas dir entre llàgrimes ja fa molt de temps: " fa anys que em van violar:"
Suposo que comprens la raó de que s'emocionés novament.
Ara, que ja ets gran, ho has notat. Abans, no podies.